

Een vorstelijk aanbod

Julia Quinn bij Boekeryj:

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

www.boekeryj.nl
www.juliaquinn.com

Julia
Quinn

EEN VORSTELIJK
AANBOD

Deel 3 uit *De familie Bridgerton*-serie

ISBN 978-90-225-8688-4

ISBN 978-94-023-1304-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bridgerton Series An Offer from a Gentleman*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Richard Jenkins

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2001 by Julie Cotler Pottinger. Published by arrangement with
HarperCollins *Publishers*

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het balseizoen van 1815 is al goed op gang, en hoewel men zou denken dat er over niets anders gepraat zou worden dan over Wellington en Waterloo, gaan de gesprekken eigenlijk over hetzelfde als in 1814, namelijk over het aloude onderwerp in societykringen: het huwelijk.

Zoals gewoonlijk is de hoop van de debutantes gevestigd op de familie Bridgerton, met name op de oudste van de huwbare broers, Benedict. Hij mag dan niet beschikken over een adellijke titel, maar zijn knappe gezicht, zijn aangename verschijning en zijn goedgevulde beurs lijken dat gemis moeiteloos goed te maken. Sterker nog, deze schrijfster heeft bij meerdere gelegenheden een Ambitieuze Mama over haar dochter horen zeggen: 'Zij trouwt met een hertog... of met een Bridgerton.'

Van zijn kant toont de heer Bridgerton geen enkele interesse voor de jongedames die de societyfeestjes bezoeken. Hij is bij vrijwel elk feest aanwezig, maar kijkt slechts naar de deur, waarschijnlijk in afwachting van een speciaal persoon.

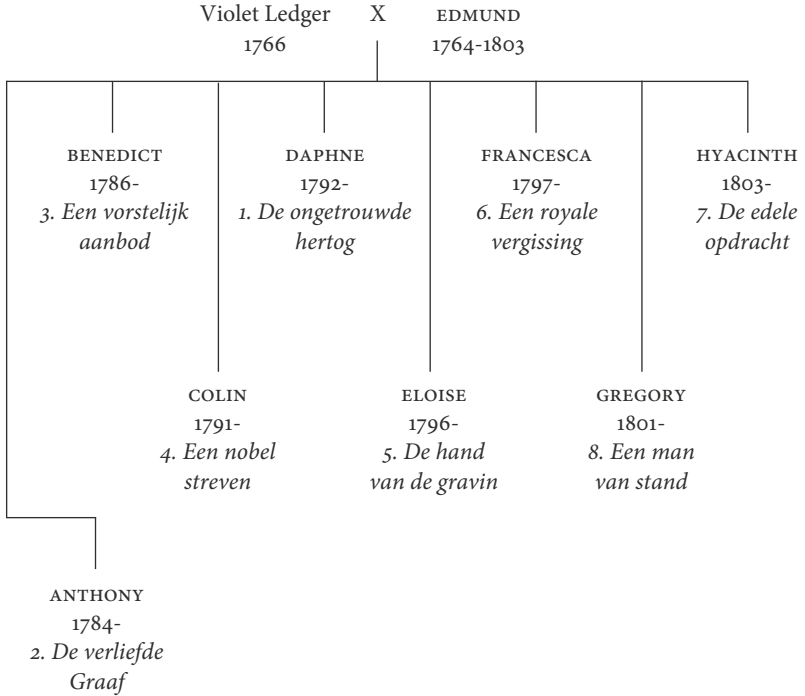
Misschien...

Een potentiële bruid?

LADY WHISTLEDOWN'S SOCIETY PAPERS, 12 JULI 1815

Stamboom van de familie

Bridgerton

*Voor Cheyenne,
het was een onvergetelijke Frappucino-zomer*

*En ook voor Paul,
ondanks het feit dat hij er geen enkel kwaad in ziet om op tv naar
een openhartoperatie te kijken terwijl wij spaghetti eten*

Proloog

Iedereen wist dat Sophie Beckett een onecht kind was. Een bastaard.

De bedienden wisten het allemaal. Maar ze hielden van de kleine Sophie, en dat was al zo sinds ze op haar derde op Penwood Park was aangekomen: een klein figuurtje, ingepakt in een te grote jas, dat op een regenachtige avond in juli voor de deur was achtergelaten. En omdat ze van haar hielden, deden ze alsof ze was wat de zesde graaf van Penwood beweerde: de weesdochter van een oude vriend. Het deed er niet toe dat Sophie precies dezelfde mosgroene ogen en hetzelfde donkerblonde haar had als de graaf. Of dat de vorm van haar gezicht opmerkelijke gelijkenis vertoonde met die van de onlangs overleden moeder van de graaf. Of dat haar glimlach een exacte kopie was van de glimlach van zijn zus. Niemand wilde Sophies gevoelens kwetsen – of zijn eigen middelen van bestaan op het spel zetten – door hierop te wijzen.

De graaf, een zekere Richard Gunningworth, sprak nooit over Sophie of haar herkomst, maar hij moest hebben geweten dat ze zijn onwettige kind was. Niemand wist wat er in de brief had gestaan die de huishoudster uit Sophies zak had gevist toen ze in de regenachtige nacht was ontdekt. De graaf had het schrijven slechts seconden nadat hij het gelezen had verbrand. Hij had het papier in de vlammen zien verschrompelen en opkrullen en had vervolgens voor Sophie een kamer klaar laten maken in de buurt

van de kinderkamer. Sindsdien was ze daar gebleven. Hij noemde haar Sophia en zij noemde hem 'my lord', en ze zagen elkaar enkele keren per jaar, als de graaf uit Londen overkwam, wat niet vaak gebeurde.

Maar wat misschien het belangrijkste was: Sophie wist zelf dat ze een bastaard was. Ze wist niet precies hoe ze dat wist, maar ze wist het, en ze wist het waarschijnlijk haar hele leven al. Ze had weinig herinneringen aan haar leven voor haar komst op Penwood Park, maar ze herinnerde zich wel een lange reis in een koets, dwars door Engeland, en ze herinnerde zich haar grootmoeder, die piepend hijgde en hoestte en er verschrikkelijk mager uitzag en haar vertelde dat ze bij haar vader ging wonen. En bovenal herinnerde ze zich dat ze in de regen op de stoep stond terwijl haar grootmoeder zich in de bosjes had verstopt om af te wachten of Sophie werd binnengelaten.

De graaf had zijn vingers onder de kin van het kleine meisje gelegd en haar gezicht naar het licht opgeheven, en op dat moment wisten ze allebei de waarheid.

Iedereen wist dat Sophie een bastaard was, maar niemand sprak erover, en iedereen was zeer tevreden met deze regeling.

Tot de graaf besloot te trouwen.

Sophie was erg blij geweest toen ze het nieuws hoorde. De huishoudster had gezegd dat de butler had gezegd dat de secretaresse van de graaf had gezegd dat de graaf van plan was meer tijd op Penwood Park door te brengen nu hij een huisvader werd. En hoewel Sophie de graaf niet echt miste als hij weg was – het was moeilijk iemand te missen die zelfs als hij er was weinig aandacht aan je besteedde – dacht ze dat ze hem misschien wel zou missen als ze hem beter leerde kennen, en als ze hem beter leerde kennen, zou hij misschien niet meer zo vaak weggaan. Bovendien had het dienstmeisje van boven gezegd dat de huishoudster had

gezegd dat de butler van de burens had gezegd dat de aanstaande vrouw van de graaf al twee dochters had, en dat ze van ongeveer dezelfde leeftijd waren als Sophie.

Na zeven jaar alleen in de kinderkamer te hebben doorgebracht was Sophie opgetogen. In tegenstelling tot de andere kinderen in de buurt werd zij nooit uitgenodigd op feestjes of partijtjes. Niemand noemde haar openlijk een bastaard – dat zou hetzelfde zijn als de graaf, die één keer had verklaard dat Sophie zijn beschermeling was en daarna nooit meer op het onderwerp was teruggekomen, voor leugenaar uitmaken. Tegelijkertijd deed de graaf nooit moeite om af te dwingen dat Sophie werd geaccepteerd. Dus toen Sophie tien jaar was, waren de dienstmeisjes en lakeien haar beste vrienden, en hadden de huishoudster en de butler net zo goed haar ouders kunnen zijn.

Maar nu kreeg ze echte zussen.

O, ze wist wel dat ze hen geen zussen mocht noemen. Ze wist dat ze voorgesteld zou worden als Sophia Maria Beckett, de beschermeling van de graaf. Maar ze zouden vóelen als zussen. En daar ging het om.

En dus stond Sophie op een middag in februari samen met de gezamenlijke staf te wachten in de grote hal en keek ze uit het raam tot het rijtuig van de graaf met de nieuwe gravin en haar twee dochters de oprit op zou komen rijden. En natuurlijk met de graaf.

‘Denkt u dat ze me aardig zal vinden?’ fluisterde Sophie tegen mevrouw Gibbons, de huishoudster. ‘De vrouw van de graaf, bedoel ik.’

‘Natuurlijk zal ze je aardig vinden, lieveling,’ fluisterde mevrouw Gibbons terug. Maar haar ogen waren niet zo zeker geweest als haar toon. De nieuwe gravin zou misschien niet blij zijn met de aanwezigheid van het onwettige kind van haar man.

‘En krijg ik samen met haar dochters les?’

‘Het heeft geen zin om jou apart les te geven.’

Sophie knikte nadenkend en begon te kronkelen van opwinding toen ze het rijtuig de oprit op zag rijden. ‘Ze zijn er!’ fluisterde ze.

Mevrouw Gibbons stak haar hand uit om haar over haar hoofd te aaien, maar Sophie was al naar het raam gerend en drukte haar gezicht bijna plat tegen het glas.

De graaf stapte als eerste uit, waarna hij zijn hand naar binnen stak en de twee jonge meisjes naar beneden hielp. Ze waren gekleed in bij elkaar passende zwarte jassen. De een droeg een roze lint in haar haar, de ander een geel. Toen stapten de twee meisjes opzij en stak de graaf zijn hand uit om een laatste persoon uit het rijtuig te helpen.

Sophie hield haar adem in terwijl ze wachtte tot de nieuwe gravin tevoorschijn zou komen. Ze hield haar vingers gekruist en fluisterde alleen maar: ‘Alsjeblieft.’

Laat ze alsjeblieft van me houden.

Als de gravin van haar hield, zou de graaf misschien ook van haar houden, en zelfs als hij haar niet echt zijn dochter noemde, zou hij haar misschien wel als een dochter behandelen, en dan zouden ze een echt gezin zijn.

Terwijl Sophie door het raam toekeek, stapte de nieuwe gravin uit het rijtuig en haar bewegingen waren zo elegant en volmaakt dat Sophie moest denken aan de tere veldleeuwerik die soms een bad kwam nemen in het vogelbadje in de tuin. Zelfs de hoed van de gravin was sierlijk en had een lange turquoise veer, die glinsterde in de harde winterzon.

‘Ze is prachtig,’ fluisterde Sophie. Ze wierp een snelle blik op mevrouw Gibbons om haar reactie te peilen, maar de huishoudster stond stijf rechtop, met haar ogen strak naar voren gericht,

in afwachting van het moment dat de graaf zijn nieuwe gezin zou introduceren.

Sophie slikte krampachtig. Ze wist niet precies waar ze moest gaan staan. Iedereen leek een aangewezen plaats te hebben. De bedienden stonden opgesteld naar rang, van de butler tot de nederigste keukenmeid. Zelfs de honden zaten plichtsgetrouw in de hoek, strak aangeliend door de oppasser van de jachthonden.

Maar Sophie was ontheemd. Als ze echt de dochter des huizes was, zou ze bij haar gouvernante staan, in afwachting van de nieuwe gravin. Als ze echt de beschermeling van de graaf was, zou ze op ongeveer dezelfde plek staan. Maar juffrouw Timmons had kou gevat en weigerde de kinderkamer te verlaten om naar beneden te komen. Geen van de bedienden geloofde ook maar een ogenblik dat de gouvernante echt ziek was. De vorige avond was er nog niets met haar aan de hand geweest, maar niemand nam haar het bedrog kwalijk. Sophie was tenslotte de bastaard van de graaf, en niemand wilde degene zijn die de nieuwe gravin zou beledigen door haar voor te stellen aan het onechte kind van haar man.

En de gravin zou blind, dom of allebei tegelijk moeten zijn om niet onmiddellijk te beseffen dat Sophie iets meer was dan de beschermeling van de graaf.

Plotseling overvallen door verlegenheid dook Sophie in een hoekje weg toen twee lakeien de dubbele voordeur met een zwierrige buiging openwierpen. De twee meisjes kwamen als eerste binnen en stapten opzij toen de graaf de gravin binnenleidde. De graaf stelde de gravin en haar dochters voor aan de butler en de butler stelde hen voor aan de bedienden.

En Sophie wachtte.

De butler stelde de lakeien voor, de chef, de huishoudster en de stalknechten.

En Sophie wachtte.

En toen stelde de butler – Rumsey was zijn naam – de laagste van de lage bedienden voor, een keukenmeisje dat Dulcie heette en nog maar een week geleden in dienst was gekomen. De graaf knikte en mompelde een bedankje, en Sophie wachtte nog steeds, volkomen in onzekerheid over wat ze moest doen.

Ten slotte schraapte ze haar keel en stapte met een nerveuze glimlach op haar gezicht naar voren. Ze bracht weinig tijd met de graaf door, maar ze maakte altijd haar opwachting bij hem wanneer hij Penwood Park bezocht, en hij gaf haar altijd een paar minuten van zijn tijd om te vragen hoe het met haar lessen ging, voor hij haar weer terugstuurde naar de kinderkamer.

Zelfs nu hij getrouwd was zou hij vast nog wel willen weten hoe haar lessen vorderden. Hij zou vast willen weten dat ze de tafels van vermenigvuldiging onder de knie had en dat juffrouw Timmons haar Franse uitspraak onlangs nog ‘voorbeeldig’ had genoemd.

Maar hij stond druk te praten met de dochters van de gravin en hij hoorde haar niet. Sophie schraapte weer haar keel, luider dit keer, en zei: ‘My lord?’ met een stem die iets pieperiger klonk dan haar bedoeling was geweest.

De graaf draaide zich om. ‘A, Sophia,’ mompelde hij, ‘ik wist niet dat je in de hal was.’

Sophie straalde. Hij had haar dus toch niet genegeerd.

‘En wie mag dit wel zijn?’ vroeg de gravin. Ze stapte naar voren om haar beter te kunnen bekijken.

‘Mijn beschermeling,’ antwoordde de graaf. ‘Juffrouw Sophia Beckett.’

De gravin nam Sophie met een priemende, taxerende blik op en kneep toen haar ogen een beetje dicht.

En nog een beetje.

En nog een beetje.

‘Juist,’ zei ze.

En iedereen om hen heen wist dat ze het had gezien.

De gravin wendde zich tot de twee meisjes. ‘Rosamund, Posy, kom bij me.’

De meisjes gingen onmiddellijk naast hun moeder staan. Sophie waagde een glimlach in hun richting. Het kleinere meisje glimlachte terug, maar de oudste, die haar had met de kleur van gesponnen goud, volgde het voorbeeld van haar moeder, stak haar neus in de lucht en wendde vastberaden haar blik af.

Sophie slikte en glimlachte weer naar het vriendelijke meisje, maar dit keer beet ze besluiteloos op haar lip en keek vervolgens naar de grond.

De gravin keerde Sophie haar rug toe en zei tegen de graaf: ‘Ik neem aan dat je kamers klaar hebt laten maken voor Rosamund en Posy.’

Hij knikte. ‘Dichtbij de kinderkamer. Vlak naast Sophie.’

Er viel een lange stilte. Toen besloot de gravin blijkbaar dat bepaalde discussies beter niet in bijzijn van de bedienden konden worden gevoerd, want ze zei slechts: ‘Ik wil nu graag naar boven.’

En ze vertrok, met de graaf en haar dochters in haar kielzog.

Sophie keek het nieuwe gezin na terwijl het de trap opliep. Toen ze op de overloop waren verdwenen, draaide ze zich om naar mevrouw Gibbons en vroeg: ‘Denkt u dat ik naar boven moet gaan om te helpen? Ik kan de meisjes de kinderkamer laten zien.’

Mevrouw Gibbons schudde haar hoofd. ‘Ze zien er moe uit,’ loog ze. ‘Ik weet zeker dat ze een middagslaapje nodig hebben.’

Sophie fronste haar wenkbrauwen. Ze had gehoord dat Rosamund elf was en Posy tien. Dat was echt een beetje te oud voor een middagslaapje.

Mevrouw Gibbons gaf haar een klopje op haar rug. ‘Waarom kom je niet met mij mee? Ik kan wel wat gezelschap gebruiken, en de kok vertelde me net dat ze zandkoekjes had gebakken. Ik denk dat ze nog warm zijn.’

Sophie knikte en liep met haar mee de hal uit. Ze zou die avond nog tijd genoeg hebben om de twee meisjes te leren kennen. Ze zou ze de kinderkamer laten zien, en dan zouden ze vriendinnen worden, en dan zouden ze binnenkort als zusjes zijn.

Sophie glimlachte. Het zou heerlijk zijn om zussen te hebben.

Uiteindelijk kreeg Sophie Rosamund en Posy – en trouwens ook de graaf en de gravin – pas de volgende dag weer te zien. Toen Sophie de kinderkamer binnenkwam voor haar avondmaaltijd, viel het haar op dat de tafel niet voor vier maar voor twee personen was gedekt, en juffrouw Timmons (die wonderbaarlijk was hersteld van haar ziekte) zei dat de nieuwe gravin haar had verteld dat Rosamund en Posy te moe waren van de reis om die avond te eten.

Maar de meisjes moesten les krijgen, dus de volgende ochtend kwamen ze met de gravin voorop de kinderkamer binnenlopen. Sophie was al een uur aan het leren en ze keek met grote belangstelling op van haar rekenwerk. Dit keer glimlachte ze niet naar de meisjes. Op de een of andere manier leek dat haar beter.

‘Juffrouw Timmons,’ zei de gravin.

Juffrouw Timmons maakte een reverentie. ‘My lady.’

‘De graaf heeft me verteld dat u mijn dochters les gaat geven.’

‘Ik zal mijn best doen, my lady.’

De gravin gebaarde naar het oudste meisje, met het goudblonde haar en de korenblauwe ogen. Sophie vond dat ze er net zo mooi uitzag als de porseleinen pop die de graaf voor haar zevende verjaardag uit Londen had opgestuurd.

‘Dit,’ zei de gravin, ‘is Rosamund. Zij is elf. En dit’ – ze gebaarde nu naar het andere meisje, dat haar ogen nog niet van haar schoenen had afgewend – ‘is Posy. Zij is tien.’

Sophie keek met grote belangstelling naar Posy. In tegenstelling tot haar moeder en zus waren haar haar en ogen erg donker, en haar wangen waren een beetje mollig.

‘Sophie is ook tien,’ antwoordde juffrouw Timmons.

De lippen van de gravin werden dun. ‘Ik wil graag dat u de meisjes het huis en de tuin laat zien.’

Juffrouw Timmons knikte. ‘Heel goed. Sophie, leg je lei maar weg. We kunnen straks je sommen...’

‘Alleen mijn meisjes,’ onderbrak de gravin haar met een stem die op de een of andere manier warm en koud tegelijk was. ‘Ik zal alleen met Sophie spreken.’

Sophie slikte krampachtig en probeerde haar ogen naar die van de gravin op te slaan, maar ze kwam niet verder dan haar kin. Terwijl juffrouw Timmons Rosamund en Posy de kamer uit dirigeerde, stond ze op om verdere instructies van de nieuwe vrouw van haar vader af te wachten.

‘Ik weet wie jij bent,’ zei de gravin, zodra de deur met een klik dichtging.

‘M-my lady?’

‘Jij bent zijn bastaard, probeer dat maar niet te ontkennen.’

Sophie zei niets. Het was natuurlijk de waarheid, maar niemand had het ooit hardop uitgesproken. Tenminste niet in haar gezicht.

De gravin greep haar bij de kin en kneep en trok tot Sophie haar wel aan moest kijken. ‘Luister goed naar me,’ zei ze, met dreigende stem. ‘Je mag hier dan op Penwood Park wonen en samen met mijn dochters lessen volgen, maar je bent slechts een bastaard en dat is het enige wat je ooit zult zijn. Maak nooit maar

dan ook nooit de fout te denken dat je net zo goed bent als wij.’

Sophie kreunde even. De nagels van de gravin priemden in de onderkant van haar kin.

‘Mijn echtgenoot,’ vervolgde de gravin, ‘heeft een of ander misplaatst plichtsgevoel tegenover jou. Het is bewonderenswaardig van hem dat hij zijn fouten onder ogen ziet, maar het is een belediging voor mij om jou hier in mijn huis te hebben – gevoed, gekleed en onderwezen alsof je zijn echte dochter bent.’

Maar ze wás zijn echte dochter. En het was veel langer haar huis geweest dan dat van de gravin.

De gravin liet abrupt haar kin los. ‘Ik wil je niet zien,’ siste ze. ‘Je spreekt niet tegen me en je doet je best om nooit in mijn nabijheid te komen. Verder spreek je niet tegen Rosamund of Posy, behalve tijdens de lessen. Zij zijn nu de dochters des huizes en hoeven zich niet in te laten met iemand zoals jij. Heb je nog vragen?’

Sophie schudde haar hoofd.

‘Mooi.’

Met deze woorden liep ze statig de kamer uit en liet ze Sophie met trillende benen en een heleboel tranen achter.

Na verloop van tijd kwam Sophie iets meer te weten over haar hachelijke positie in het huis. De bedienden wisten altijd alles en uiteindelijk kwam het Sophie allemaal ter ore.

De gravin, wier voornaam Araminta was, had die allereerste dag geëist dat Sophie uit het huis zou worden verwijderd. De graaf had dat geweigerd. Araminta hoefde niet van Sophie te houden, had hij koeltjes gezegd. Ze hoefde haar niet eens aardig te vinden. Maar ze moest haar wel dulden. Hij had zeven jaar zijn verantwoordelijkheid voor het meisje genomen en hij was niet van plan daar nu mee te stoppen.

Rosamund en Posy volgden het voorbeeld van Araminta en behandelden Sophie vijandig en neerbuigend, hoewel Posy duidelijk een minder wreed karakter had dan haar zus. Rosamund vond niets leuker dan als juffrouw Timmons niet keek, het vellekje op Sophies hand om te draaien. Sophie zei nooit iets; ze betwijfelde of juffrouw Timmons de moed zou hebben om Rosamund een standje te geven (die ongetwijfeld met een leugenachtig verhaal naar Araminta zou rennen), en als er al iemand opmerkte dat Sophies handen voortdurend onder de blauwe plekken zaten, zei niemand er iets van.

Posy was af en toe vriendelijk tegen haar, hoewel ze meestal alleen maar zuchtte en zei: ‘Mijn mammie zegt dat ik niet aardig tegen je mag doen.’

De graaf bemoeide zich er nooit mee.

Sophies leven ging vier jaar zo door, tot de graaf – toen hij in de rozentuin thee zat te drinken – tot ieders verrassing naar zijn borst greep, een schorre kreet slaakte en met zijn gezicht naar voren op de kinderkopjes viel.

Hij kwam niet meer bij.

Iedereen was zeer geschokt. De graaf was pas veertig. Wie had gedacht dat zijn hart het al op zo jonge leeftijd zou begeven? Niemand was verbaasder dan Araminta, die sinds haar huwelijksnacht wanhopig had geprobeerd zwanger te raken om de zo belangrijke erfopvolger te leveren.

‘Het kan zijn dat ik in verwachting ben!’ haastte ze zich tegen de advocaten van de graaf te zeggen. ‘Jullie kunnen de titel aan een of andere verre neef overdoen. Het is heel goed mogelijk dat ik in verwachting ben.’

Maar ze was niet in verwachting, en toen een maand later het testament van de graaf werd voorgelezen (de advocaten hadden de gravin voldoende tijd willen geven om zich ervan te verzeke-

ren of ze wel of niet zwanger was) was Araminta gedwongen naast de nieuwe graaf te zitten, een nogal losbandige jongeman die vaker wel dan niet dronken was.

De meeste wensen van de graaf waren van de gebruikelijke aard. Hij liet legaten na aan trouwe bedienden. Hij liet geld na voor Rosamund, Posy en zelfs Sophie, om ervoor te zorgen dat alle drie de meisjes een aanzienlijke bruidsschat zouden hebben.

En toen kwam de notaris bij Araminta's naam.

Aan mijn vrouw, Araminta Gunningworth, gravin van Penwood, laat ik een jaarlijks inkomen van tweeduizend pond na...

‘Is dat alles?’ riep Araminta uit.

... tenzij ze ermee instemt onderdak en verzorging te bieden aan mijn beschermeling, juffrouw Sophia Maria Beckett, tot laatstgenoemde de leeftijd van twintig jaar bereikt, in welk geval haar jaarlijks inkomen zal worden verdrievoudigd naar zesduizend pond.

‘Ik wil haar niet,’ fluisterde Araminta.

‘U hoeft haar niet te nemen,’ herinnerde de notaris haar. ‘U kunt...’

‘Leven van een miezerige tweeduizend pond per jaar?’ snauwde ze. ‘Ik pieker er niet over.’

De notaris, die van aanzienlijk minder dan tweeduizend pond per jaar leefde, zei niets.

De nieuwe graaf, die gedurende de hele bijeenkomst onafgebroken had zitten drinken, haalde slechts zijn schouders op.

Araminta stond op.

‘Wat is uw beslissing?’ vroeg de notaris.
‘Ik neem haar,’ zei ze met zachte stem.
‘Zal ik het meisje halen om het haar te vertellen?’
Araminta schudde haar hoofd. ‘Ik vertel het haar zelf wel.’
Maar toen Araminta Sophie vond, liet ze een paar belangrijke
feiten achterwege...

Deel 1

